

Ljubljanski sindikati organizirajo brezplačno letovanje 250 delavcev

V počitniškem domu ZZB NOV v Banjolah pri Pulju bo v letu 1984 preventivno letovalo 250 delavcev; preventivno okrevanje bo trajalo 10 dni.

Letovanje in rekreacija sta predmet obravnav številnih dokumentov in sklepov, še posebno pa je to domena sindikatov oziroma delovanja sindikalnih organizacij.

Na pobudo Sveta za življenjske in delovne razmere delavcev pri Mestnem svetu Ljubljane so se občinski sindikalni sveti lotili organizacije in izvedbe preventivnega okrevanja delavcev ljubljanskih občin. Tako bi se v letu 1984 udeležilo preventivnega letovanja 250 delavcev, in sicer iz vsake občine po 50 delavcev.

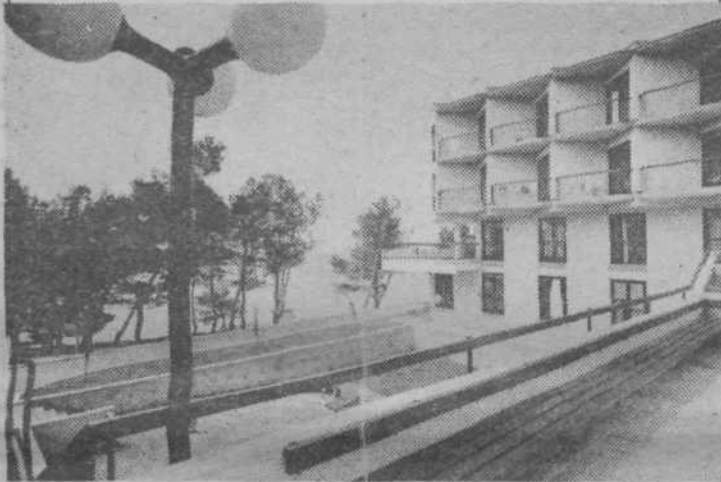
Svet za življenjske in delovne razmere delavcev pri občinskem svetu ZS Ljubljana Moste-Polje je v februarju razpravljal o načinu organiziranja preventivnega okrevanja delavcev s področja naše občine in sprejel sklep, da izbere kandidatov opravijo IO OOS ob upoštevanju kriterijev, kot so: težje delovne razmere, delovna doba, zdravstveno stanje, materialni položaj delavcev in drugo.

Odziv iz delovnih organizacij je bil zelo velik, kar priča številu prijavljenih kandidatov.

Glede na to, da ni bilo mogoče upoštevati vseh želja, je izbor in terminski načrt letovanja predlaganih delavcev ob upoštevanju prostih kapacitet pripravil Svet za življenjske in delovne razmere pri občinskem svetu ZS občine Moste-Polje; tako pripravljeni predlog pa bomo posredovali mestnemu svetu ZS Ljubljana.

Akcija ljubljanskih sindikatov je vsekakor novost, ki ji lahko pripisujemo velik pomen. Če bo v letu 1984 letovalo 250 delavcev, potem je pričakovati, da se bo v prihodnjih letih število močno povečalo. Tovrstna pomoč pri letovanju pa bo vsekakor omogočila letovanje na morju tudi tistim delavcem, ki si sicer letovanja ne morejo privoščiti.

R. J.

IZ DELOVNIH KOLEKTIVOV

Avtopnevmatika predstavlja 60 odstotkov proizvodnje kranjske Save. Prav z njo pa imajo velike težave zaradi neusklajenosti cen surovin in končnih izdelkov. Otepajo se z motnjami v poslovanju, uporabniki pa se pritožujejo zaradi pomanjkanja avtoplaščev; večina jih gre namreč v izvoz tako zaradi potrebe po devizah kot zaradi znatno nižjih cen na domačem tržišču. 90 odstotkov repromateriala je vvoženega; lani so njegove cene zrasle v povprečju za 16 %, dinarska vrednost pa za 132 %. Šest jugoslovanskih proizvajalcev avto plaščev je zaradi neskladja med cenami repromateriala in končnih izdelkov lani pridelo 2,2 milijarde din izgube. Zdaj predlagajo dvig cen avto plaščev za 41,5 odstotka.

BTC SLAVI 30. OBLETNICO OBSTOJA

Organiziranost – vzor drugim

(nadaljevanje s 1. strani)

za ureditev kvadratnega metra skladišnega prostora je tako visoka, da se jim denar povrne šele v šestdesetih letih, kar seveda ni gospodarno. Načrtujejo pa, da bi nova poslopja gradili ob Letalski cesti v industrijski coni MP 3, vendar le tedaj, če bo sprejet zakon o svobodnih carinskih conah tudi na celini.

Kot je povedal direktor Blagovno transportnega centra Jože Borštnar, je njihova organiziranost postala vzor marsikaterim drugim podobnim podjetjem v naši državi. V njihovi hiši je zrasla ideja o tem, da je tudi Carinarnica Ljubljana dobila tu skladišče. Na ta način je prihranjenega veliko denarja, saj Carinarnica ne potrebuje svojih delav-

cev in tehničnih sredstev za ta opravila.

V delovni organizaciji, ki jo sestavljajo tozdi Pretovor, Skladišče Novo mesto, Restavracija in Javna skladišča ter skupne službe, je zdaj zaposlenih 465 delavcev, kar je 28 manj kot pred petimi leti, ko so praznovali 25-letnico obstoja. Opravljajo skladiščenje, shranjevanje in čuvanje domačega in carinskega blaga, pretovorne in druge manipulacije, paletizacijo blaga, pakiranje, sortiranje in tehtanje, storitve v kontejnerskem prometu, zbirajo in skrbijo za distribucijo blaga v notranji in mednarodni trgovini, organizirajo transport in dostavo blaga končnemu prejemniku, vodijo evidenco zaloga blaga, izdelujejo transportno in drugo dokumentacijo.

Ob tej priložnosti so v Blagovnem transportnem centru izdali tudi slavnostno številko svojega glasila Javna skladišča, v katerem so predstavili razvoj te delovne organizacije v tridesetih letih in objavili pogovore z glavnim direktorjem in delavci, ki so v podjetju zaposleni domala od njegove ustanovitve.

D. J.

ZOFIJA BABNIK O SVOJEM DELU

Vsemu se privadiš

Poslojpe, v katerem se danes nahaja Žima, tovarna ščetk in čopičev, je bilo zgrajeno tik pred drugo svetovno vojno. V večjih in manjših sobah, ki so jih, kolikor se je dalo, prilagodili delovnemu procesu, stojijo stroji drug ob drugem, za njimi pa je moč videti domala same ženske obraze. To ni čudno, saj je med 153 zaposlenimi v tej tovarni le 30 odstotkov moških, ki pa večinoma delajo v pisarnah ali pa so vzdrževalci strojev. Vendar delo v Žimi ni lahko. Zahteva vztrajnost, potrpežljivost, natančnost; in morda prav zaradi tega ženske lažje ostajajo pri teh opravilih. Še do nedavna je bila Žima star delovni kolektiv, lani pa je odšlo v pokoj kar precej delavk, ki so jih nadomestili z mlajšimi, tako da zdaj približno četrtina zaposlenih še nima 25 let.

Med tistimi delavkami, ki že kar lep čas vztrajajo v Žimi, je tudi Zofija Babnik. Pred enaindvajsetimi leti je kot devetnajstletno dekle prišla z Dolenjskega v Ljubljano, si našla službo v Žimi in tu tudi ostala. Delala je domala na vseh delovnih mestih, pred tremi ali štirimi leti pa je ob delu opravila še tečaj za vodjo izmene, nato pa še 105-urno sindikalno politično šolo. Zdaj je že drugi mandat predsednica osnovne organizacije sindikata. Zato bi seveda lahko najin pogovor krenil tudi v »sindikalno« smer. Pa ni.

Se spominjate dneva, ko ste prvič stopili v tovarno?

»Se, bilo je 24. junija 1963. Že od doma sem bila navajena trdo delat in tudi tu sem dobila težko delo, v pralnici, kjer sem prala ščetine. Ko sem kasneje imela možnost dobiti boljše delovno

mesto, se kar nekaj časa nisem mogla odločiti, da bi zapustila pralnico.

In kje delate zdaj?

»Že 13 ali 14 let upravljam zobni avtomat, kot imenujemo stroj za izdelavo zobnih ščetk. Sicer pa sem v teh letih delala skoraj povsod, morda le pri zalivanju čopičev ne in pri zavijanju ščetk.

Se vam vaše delo zdi težko, zahtevno?

»Na zobnem avtomatu je treba biti predvsem natančen. Če zgrešiš samo za pol milimetra, je že vse narobe. Najtežje se mi je zdelo v pralnici. Tam si na vlagi, prepihu, tudi smrdi...

V prostoru, kjer delate skupaj s še več drugimi ženskami, povzročajo stroji kar precejšen hrup. Vas to nič ne moti?

»Res je pri nas precej hrupno, a vsemu se privadiš. V Rogu, kjer sem bila lani na obisku, se mi je

Zobne ščetke imajo različne oznake, ki so odvisne od števila luknjic, v katere mora stroj potisniti ščetine. Število luknjic določa tudi, koliko ščetk mora Zofija napraviti v osmih urah. Ta dan je Zofija Babnik delala ščetke številka 4. Če hoče doseči normo, jih mora v delovnem času narediti 1400. (Foto: DARJA JUVAN)

zdelo še huje. Kar zaželela sem si nazaj v Žimo.

Niste nikoli razmišljali o tem, da bi odšli kam drugam?

Zofija Babnik je odločno odkimala, kot bi hotela s tem še podkrepiti svoje besede. »Ne, nikoli. Navadiš se delovnega mesta, ljudi, blizu imam službo. Ne, nikamor drugam ne bi šla. Zdaj pa sploh ne več, zdi se mi, da sem za kaj takega že prestara.

Se je v teh letih, odkar ste tukaj, v Žimi veliko spremenilo?

»Danes je čisto drugače. Prej je bilo veliko več fizičnega dela,

zdaj imamo avtomate. Pralnica sicer tudi še danes ni urejena tako, kot bi morala biti, toda v kratkem nameravamo tudi tu izboljšati delovne razmere.

Mogoče bi morali o Zofiji Babnik povedati še kaj več; iz pogovora namreč nismo ničesar zvedeli kaj dela doma (stanuje dokaj blizu Žime — v Bizoviku), kaj počenja v prostem času, o čem razmišlja, ko stoji za strojem... To, kar smo zapisali, je bil le drobec iz njenega življenja, ki seveda naše sogovornice ne more predstaviti v celoti.

DARJA JUVAN

ANTON BOGATAJ PRIPOVEDUJE O VTISIH Z ZIMSKIH OI V SARAJEVU

Izziv in priznanje za slovensko televizijo

Zimske olimpijske igre so sicer za nami, vendar se jih bomo prav gotovo še dolgo spominjali, saj tako velike športne prireditve najbrž ne bomo kmalu organizirali v naši državi. Zato ne bo odveč, da se jih še enkrat spomnimo, obnovo dogajanja in strnemo vtise s tega prizorišča. Med množico tistih, ki so pripomogli k odlični organizaciji teh iger, je bilo več naših občanov, med njimi tudi Anton Bogataj, ki je bil vodja projekta slovenske televizije na OI v Sarajevu. Zaprtili smo ga, da za bralce Naše skupnosti pove, kakšen je bil prispevek slovenske televizije in s kakšnimi vtisi se je vrnil domov.

»Ko je bilo na jugoslovanski radioteleviziji določeno, da bomo sami izvedli vse prenose zimskih OI, smo se jugoslovanski RTV centri dogovorili, s katerih prizorišč bo kdo prenašal tekmovalja. Določeno je bilo, da bomo tekmovalje v alpskih disciplinah z Bjelašnice prenašali mi. To je bil izziv za slovensko televizijo in našo ekipo. Dobili smo najtežji, a hkrati tudi najatraktivnejši prenos — najtežji zato, ker ni bilo dostopa na progo. To, da smo prenašali najbolj gledano panogo — smuk, pa je bilo tudi priznanje našim izkušnjam,« je povedal Anton Bogataj.

Tri leta in pol se je 150 članov ekipe pripravljalo na ta dogodek. Vsi so prej obiskovali posebne tečaje, se pogovarjali o tem, kako naj bi v takšnih razmerah potekalo delo. Prav zato, ker se znajo obnašati v gorah, so v ekipo vključili tudi člane gorske reševalne službe iz Trčica. Že pred tem pa so bili naši televizijci večkrat na Bjelašnici, to je na 2076 metrov visokem vrhu, kjer pihajo, kot je znano, pogostokrat močni in mrzli vetrovi. Pripravili so tudi študijo o tem, kako opraviti prenose. V njej so predvideli vse možnosti, tudi tisto najslabšo, da bi bilo treba tekme večkrat prelagati zaradi vremena. In prav to se je zgodilo. Kot vemo, je bil smuk nekajkrat odložen in če ne bi imeli kable tako povezane med seboj, bi bilo tako rekoč prek noči nemogoče pripraviti vse za veleslalom.

»Za izpeljavo te naloge smo potrebovali več opreme, kot pa smo je imeli na voljo. Za to smo že dovolj zgodaj pričeli akcijo za zagotovitev novega reportážnega avtomobila in magnetoskopov. Denar za to smo že imeli odobren, saj je bil ta nakup tudi v naših srednjeročnih načrtih, zataknilo pa se je pri uvozu. Do zadnjega nismo vedeli, kaj bo. S posredovanjem republiškega vodstva in olimpijskega komiteja smo 3. januarja vendarle dobili opremo. Ne da bi jo prej utegnili preskusiti, smo z njo odšli na Pohorje in od tam prenašali tekmovalje za »pohorsko lisico«. Opazili smo res nekatere pomanjkljivosti, kot na primer, da so bili napisi slabo vidni,« je zadnje tedne priprav opisoval naš sogovornik.

Naši televizijci so se 26. januarja z vso opremo vkrkali na poseben vlak. Tako so se pričele priprave za delo na prizorišču samem. Za snemanje so imeli na voljo 16 kamer. Vremenske razmere so prisilile organizatorje, da so večkrat spremenili program tekmovalja v alpskih disciplinah. Ekipe je morala kamera prestavljati s proge za veleslalom na progo za smuk, kar

»Vučko 5, javi se!« išče zvezo Anton Bogataj, vodja projekta slovenske televizije na zimskih OI v Sarajevu (Foto: Franci Štrukelj)

ni preprosto opravilo. Kamere je bilo treba na progo voziti z reševalnimi čolni (aki) in s strojem za pripravo prog (ratrakom). Na stolpe, od koder je snemalec snemal dogajanje, pa je bilo treba kamere nesti ročno, medtem ko so jih tuje ekipe nanje spuščale s helikopterjem. Povrh vsega pa so bile še temperature zelo nizke, saj so izmerili tudi minus 23 stopinj Celzija, hitrost vetra pa je bila včasih celo prek 250 kilometrov na uro.

»Ves svet je prek OI spoznal Sarajevo in marsikdo je tokrat prvič slišal za Jugoslavijo. Po oceni tujih televizij je jugoslovanska televizija odlično opravila svoje delo,« razmišlja Anton Bogataj. »Lahko rečem, da so te olimpijske igre vzor drugim za organizacijo. Čeprav je bilo težko, smo tudi mi vsi zadovoljni, da smo sodelovali. Celotna ekipa, ki je prenašala tekmovalja z Bjelašnice, je pokazala visoko stopnjo profesionalnosti pri svojem delu in se prav zaradi tega lahko primerjamo s katerokoli bogatejšo televizijo. Bjelašnica, ki je bila za nas res težak zalogaj, ni bila premagana z modernimi napravami, ampak s srcem.«

DARJA JUVAN

Na sliki vidimo, kako delavci naše televizijske ekipe postavljajo kamero na veleslalomski progi, in sicer na 8 metrov visok stolp, tako da bodo gledalci pri spremljanju prenosa imeli občutek strmine. V ozadju je videti kable (položeni jih je bilo kar za 30 kilometrov), ki povezujejo kamere. Vsaka kamera je imela tudi grelno blazino, kadar pa je niso uporabljali, so čezno potegnili še šotor, tako da je bila zavarovana pred mrazom, vlago in padavinami. Ta način zaščite kamer je zanimal tudi predstavnike tujih televizij, predvsem tiste, ki bodo organizirali podobna tekmovalja. (Foto: Franci Štrukelj)

